

При тия думи Бачо Киро трепна. Той разбра, че искатъ да го изкаратъ людѣ и скочи: смръщи черни вежди, голѣмата му коса, разчесана на две, се раздипли. Челото му огръя вдъхновение, очитѣ пламнаха. Тръсна глава и възнегодува.

— Азъ не съмъ людѣ! . . . Разбирамъ ви: искате да ме изкарате побърканъ, за да се смѣтне, че и дѣлото за свободата ни е лудостъ. Не. . . Азъ не съмъ нито побърканъ, нито людѣ. . . За всичко, що съмъ вършилъ, знаяхъ какво ме очаква. Азъ чакамъ смъртта като избавление и като заветъ. Притискайте ни по-зле, за да дойде часътъ ви по-скоро . . .

Хакамъ арамаа бенъ чиктъмъ,
Ипи да бойнума бенъ тактъмъ*).

Бачо Киро млъкна. Той чакаше присждата си. Али Шефикъ бей сви рамене.

* * *

На другия день бесилката бѣ осветена отъ новъ мжченикъ за свобода. Турската власть се отърва отъ единъ размирникъ. Свободата получи още единъ светецъ.

*) Правата си да търся азъ
Излѣзохъ и вжжето си азъ метнахъ.